

LAURA FECHOVÁ

To, čo
v nás
horí

COO
BOO

To, čo v nás horí

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Laura Fečová

To, čo v nás horí – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

To, čo
v nás
hovorí

LAURA FECHOVÁ

To, čo
v nás
hori

Ak sa zahrávame s plameňom, popálime sa.
Ibaže by horel v nás...

COO
BOO

Tým, ktorí si myslia,
že nie sú dosť.

Tým, ktorí im dokazujú,
že sú!

Leto 2022

1

Lena

Za každým horizontom nájdeš slnko

Ľudia hovoria, že láska je ako vlna, nespútaná a berúca dych. Plavíte sa na nej, pokiaľ nenájdete svoj šťastný prístav, kde zakotvíte a žijete šťastne, až kým neumriete.

Podľa mňa sa láska podobá na cunami. Úplne vás pohltí, vtiahne do seba, až kým všetko vnútri nerozmláti. Ak objaví prístav, postará sa o jeho zničenie a rýchlu smrť. Je to smršť a pohroma, na ktorú sa s údivom pozeráme, kým nás nezasiahne.

Pochopila som, že ľudia natárajú kopec hlúposti. Neviem, prečo ich baví obklopovať sa tými krásnymi frázami, ak ich nemajú podložené skúsenosťami.

Väčšinou nie je správne tvrdiť, že čas zahojí všetky rany. Možno ak nekonečno, ale pokladá sa to vôbec za nejaký čas?

Prešlo sedem rokov, odkedy mame diagnostikovali štvrté štádium rakoviny a do troch mesiacov nám ju aj vzala. A stále to bolí rovnako.

Tak príšerne, že keď v svojej blízkosti začujem jej rodný jazyk, nabehnú mi na koži zimomriavky a pľúca prestanú nasávať vzduch.

Oceán v popredí sa rozmaže a hrejivý piesok podo mnou sa prepadáva až do jadra zeme, kde ma pohltí horúčava.

Som omráčená a stratená v spomienkach na jej krásny hlas, spievajúci mi do ucha naše obľúbené piesne. Počujem ju, ako mi hovorí *ľúbim ťa*, predtým ako navždy zavrie oči.

Okato poškľučujem na mladíka znudene kráčajúceho po brehu. Pevným, sebavedomým postojom pripomína otráveného princa, ktorému patrí aj vzduch, čo dýcham. Nohy sa mu zabárajú do piesku a pri ďalšej vlne mu voda obmyje bosé členky. Je to pomalá, starostlivá vlna, žiadne cunami, no on z vody vystúpi, akoby ho to obťažovalo, a vkročí na suchý a horúci piesok.

Je rozumné vyhýbať sa niečomu, čo nás môže zničiť, a zahubiť tú možnosť ešte v zárodku. Predvídať, že aj neškodná vlna sa môže zmeniť na cunami a zasiahne nám srdce. Zjavne to pochopil skôr, ako som dokázala ja.

Telefonuje a plné pery sa mu stále hýbu a rozprávajú slová v ľubozvučnom jazyku.

Hlas má mužný a pritom sladký. Hovorí tak mäkko a príjemne, ako keby sa jazykom starostlivo pohral s každým slovíčkom. Až mi v mysli skrsne nápad, či sú rovnako hravé a sladké aj jeho bozky.

„Chceš ma pobožkať alebo máš iný dôvod, prečo mi zízaš na ústa?“ prepne do angličtiny.

S obavami pomaly zdvihnem pohľad. Od krku až k lícam mi tvár zaleje ružová horúčava. Dúfam, že mám aspoň trochu rozumu a svoje horlivé myšlienky som nevyslovila nahlas, ale v tejto chvíli sama sebe neverím.

Prekrvené pery sa mu roztiahnu do provokačného úškrnu. Dotýčaný sa pristaví rovno oproti. Na lícach má výrazné dráždivé jamky a zo zelenkastých očí mu sála irónia.

Netušila som, že zboku registruje, ako ho pozorujem, ale nemienim sa za seba hanbiť.

„Dlho som nepočula slovenčinu, prekvapilo ma to.“ Vyslovím to dokonalo správne, aj keď s miernym prízvukom. Ignorujem svoj rumenec aj jemné chvenie hlasu. Mama bola milujúca, no aj prísna.

Celý život sa so mnou rozprávala iba v slovenčine. Aj pred otcom, ktorý z toho išiel zošalieť. Neustúpila.

„Máš otrasne tvrdý prízvuk,“ prižmúri oči, až sa mu uprostred čela vytvorí vráska.

Stojí pevne ako skala s rukami založenými vo vreckách. Je vysoký a štíhly, no svalnatý, súdiac podľa pevných šliach na predlaktí, ktoré odhaľujú ležérne vyhrnuté rukávy. Rozhodne má dobrý vkus a na svojom výzore si potrpí, pretože v krátkych nohaviciach s nedbanlivo zastrčenou ľanovou košeľou mu to nesmierne pristane. Jej biela farba s béžovými ornamentmi tvorí kontrast s opálenou pokožkou.

Tie ornamenty mi bijú do očí ako záblesk spomienok. Vidím mamu s podobnou výšivkou na šatách... A ten výjav mi nevypáli iba oči, ale aj starú ranu na srdci.

„Mohla by si na mňa prestať hľadiť ako na olovrant?“ ťahuje si zo mňa a jamky v lícach sa mu stratia, keď pery stiahne do priamky.

Takto na svoje jedlo určite nezízam. Postavím sa a otrepem zo svojich šortiek prilepený piesok, skôr než si budem pri jeho výške pripadať ako jeho korisť. „Nenamýšľaj si. Zaujal ma iba tvoj jazyk.“

S lišiackym úškrnom mi skočí do reči. „Iste, jazyk.“ Nenávidím slovné hračky. A najmä v jazyku, ktorý síce ovládam, no dvojzmysly mi úplne unikajú.

Nenechám sa rozrušiť jeho poznámkou a pokračujem ďalej. Aj keď je to zjavne magor, baví ma počúvať ho. „Mama bola Slovenka. Už sedem rokov som nerozprávala po slovensky, otec to nemá rád a...“ odmlčím sa. Otcovi nerada odporujem, no teraz tu nie je a nemôže ma počuť. „Viem, že nezniem najlepšie, ale nemám nikoho, s kým by som sa mohla rozprávať. Nemusíš sa hneď správať ako somár,“ prekrížim si ruky na prsiach. Celej rodiny aj priateľov, ktorých mama mala, sa musela pre otca vzdať. A ja som sa musela zmieriť s tým, že mi otec nikdy nedovolí nadviazať s nimi kontakt. Nieto sa s niekým spriatelíť. Hoc som ako dieťa veľmi chcela... A keď mama umrela, otec ostal tvrdý ako skala.

Záhadný mladík na mňa hľadí so zjavne udiveným pohľadom a neškodným úsmevom.

„Ako sa voláš?“ Skúmavo mu klesne pohľad z mojej tváre a zastaví sa na odhalenom plochom bruchu, v ktorom mi po rebelii v pätnástich ostal piercing.

Inštinktívne prstom zjdem ku kamienkom, ktoré mi v pupku symbolizujú vzlietajúcu lienku s rozťahnutými krídlami. „Lena.“

Pristúpi ku mne, až kým nedočiahne na kov na pupku a hánkami sa tak nepatrne dotkne aj mojej pokožky. Niečo si ticho zahmká a mne to unikne.

Jeho dotyk je chladný a predsa ma nepatrične zahreje. Stiahnem brucho a ako po impulze sa mi v ňom vynoria motýle.

Rýchlo sa odtiahnem, prv ako sa jeho chlad spojí s horúčavou, ktorá zo mňa sála. „Žiješ tu?“

„Nie,“ rázne vyhlási bez toho, aby odo mňa odstúpil. Stále je príliš blízko a dôkladne si obzerá moju tvár.

„Ani ja nie, bývam v Chicagu. Kamoška tu má letný dom. Budeme tu ešte mesiac a...“ zarazím sa, pretože skúmavo stiahne obočie a na čele sa mu vytvorí vráska. Moja horlivá túžba spojiť sa s kýmkoľvek, kto mi pripomenie kúsok mamy, je silnejšia ako česť a predsavzatia.

„Máš tu nejaké plány?“ Práve som sa totálne zbláznila. Väčšinou sa mužov nepýtam na ich program. Fakticky mi šiblo.

„Môžeme sa vidieť večer,“ prehodí s provokačným úsmevom a jeho pravá lícna jamka sa mi snaží nahlodať myseľ.

„Dnes?“ pristihnem sa pri tom, ako sa usmievam.

„Dnes.“ Povie adresu, ktorá je vzdialená iba o jednu ulicu. „Príď a dáme jednorazovku.“

Zdvihnem k nemu svoj spýtavý prekvapený pohľad, môj úsmev sa stratí a jeho zväčší.

Nehanebne sa uškŕňa a tvárou sa nakloní bližšie k môjmu uchu. „Sex na jednu noc, Lienočka. O kamarátky nestojím.“

Zízam naňho. Pre tú smilnú ponuku, ktorú by som najradšej prepočula, aj moje oslovenie, ktoré sa ani nepokúšam vysloviť nahlas.

„Zopakuješ si celú zásobu expresívnych slovíčok.“ Hravo sa zasmieje na mojej vystrašenej tvári.

Ustúpim o ďalší krok, ale ani ten nezabráni mojim lícam reagovať na jeho vetu aj blízkosť. Najradšej by som sa tvárila, že som mu nerozumela.

Narazila som na psychopata. Dopekla.

Vzdialim sa od neho.

Zasmeje sa a urobí jeden ležérny krok smerom ku mne. Cúvnem o ďalší krok.

„Bozkávala si sa už vôbec, že som ťa tak vyľakal?“

Pôsobí na mňa ako detektor lži, bez toho, aby som mu chcela povedať pravdu, moje telo reaguje na každé klamstvo, ktoré mi len vkĺzne do mysle.

Sledujem jeho pery a pritom naprázdno prehltmem.

Na sekundu sa mu tvárou mihne výraz podobný nehe. Napočudovanie sa nezasmieje, ale prižmúri oči, aby na mňa pichľavo prehovoril. „Čakáš na osudovú lásku, však? Na princa, pri ktorom sa ti rozbúši srdce, všetko naokolo prestane existovať. S ním bude všetko krásne a ľahké. Láska ti dá zmysel, lebo len s láskou v srdci môžeš byť šťastná a bla, bla, bla.“

Bezpochyby má v sebe dosť príťažlivosti, aby mi poplietol hlavu. Oveľa viac ho ale naplňuje arogancia, ktorá ma vyslovene odpudzuje.

Skočím mu do reči, skôr ako sa utopí v sladkosti vlastných slov. „Nie som naivná, ale mám svoje zásady.“

Ukazovákom pomaly prejde na môj krk a pohladí ma po kľúčnej kosti. Od jeho dokonale upravených vlasov sa odráža ostré slnko a odhaľuje ich ryšavé záblesky. Chýba mu už len trblietavá koruna a vyšívaný kabátec, a uverila by som, že ušiel zo svojho kráľovstva a prišiel si po mňa, aby ma vyslobodil z otcovej zlatej klietky.

Mne chýba rozum. Dnes som na slnku zjavne strávila príliš dlhú dobu a dostala úpal, pretože pri jeho pohľade poľahky prehliadam zjavné nedostatky a zameriavam sa na všetky pozitíva, ktoré znásobuje jeho úsmev.

„Dávaj si pozor. Niekto by ťa mohol sladkými rečami ľahko oklamať.“

Magor. „To, že ty neveríš v lásku, neznamená, že ja ju nenájdem.“ Strasiem zo seba jeho prst, ktorého dotyk ma zjavne pripravuje o zdravý úsudok.

„Rišo!“ Od brehu sa ozve mužský krik, ale ja som jediná, koho blondavý chalan upúta, hoc zjavne oslovil toho predtým mnou.

„Kiežby, Lienočka, kiežby.“ Smutne sa na mňa pozrie a potom sa otočí za kamarátom. Odkráča preč a mňa nechá stáť v piesku s horúcim srdcom.

To bolo predtým, ako som naivne večer prišla k nemu, a skôr ako by si ma všimol on, som si všimla ja jeho. V náručí iného dievčaťa.

Bolo to predtým, ako sa do blondavého Adriána z brehu zabuchla moja kamarátka a ja som Rišovu arogantnú povahu musela znášať celý mesiac.

Predtým, ako som pochopila, že mal možno pravdu a sama sa popálila.

Predtým, ako zistil, kto je môj otec.

Leto 2023

2

Lena

Veríme, že aj monštrá majú srdcia

Čert aby ho vzal.

V tej krémovej košeli s hanebne rozopnutými gombíkmi a hollywoodskym úsmevom vyzerá ako DiCaprio v Titanicu. Jedna noc s ním by mala príchuť toho najsladšieho hriechu. A jeden z nás by ju neprežil.

Kiežby som mohla byť na chvíľu naivne hlúpa a dúfať, že jeho pekný úsmev stačí, aby ma zahrial. Bohužiaľ, už ho poznám a viem, že je to iba arogantný, dobre vyzerajúci chlap, ktorý si zmýlil môj odpor s náklonnosťou.

Tušila som, že ho tu dnes pravdepodobne po dlhých mesiacoch stretnem, a aj tak som sa z toho nedokázala vyviecť. Kamošky milujú hokejistov a mňa napína na vrácanie už len pri pohľade na ňad.

Rišo sa na mňa oslnivo usmeje a jamky v jeho lícach sa objavajú ako krásne prekvapenie na záver.

„Od jedna do desať, povedz, ako veľmi som ti chýbal, Lienočka?“

Zakaždým, keď svojím hravým hlasom povie tú mäkkú zdrobnečinu, cítim na svojom bruchu jeho dotyk. Neznášam pocit, ktorý to vo mne vyvoláva.

„Také veľké mínusové číslo ešte nevymysleli, Riško.“ Opätujem mu ten prefikovaný úsmev. Viem, ako veľmi to oslovenie neznáša, a najradšej by som mu ho šepkala do ucha a mučila ho ním.

Pohľad mi odbehne k parketu, kde sa blondávková kráska, ktorú pred chvíľou držal v náručí, teraz tisne na jeho najlepšieho kamaráta. „Našli ste si spoločnú frajerku?“

„Žiarliš?“

„Na Titana? Trochu,“ priznám s nezbedným úškrnom.

„To je tá lepšia možnosť, pri mne by si si zlomila srdce,“ ruky si s úškrnom založí na hrudi, pričom sa mu v chutných líčach opäť vytvoria jamky a podčiarknu zmyselnosť jeho úsmevu. Posledný zapnutý gombík na ľanovej košeli sa napne. Košeľ mu celkom presne opisuje vypracované svaly na hrudníku a ležérny výzor dotvárajú opálené odhalené kľúčne kosti a jeho mužný krk.

„Utri si bradu,“ skonštatuje, a keď sa dotkne tej svojej, obočie sa mu mierne provokatívne stiahne. „Tečú ti po nej sliny, keď na mňa tak zízaš.“

Somár.

„Vyzeráš ako slintajúci pitbul.“ Ten zlomyseľný úsmev má na tvári naozaj asi prilepený. Možno sa mu tam pripiekol, nepamätám si, že by prešiel deň bez toho, aby sa neusmieval.

„Pitbula by si sa mal báť, možno ťa chce roztrhať v zuboch.“

Skloní sa ku mne a rukami si odtiahne látku z krku. Nastaví svoje lákavo odhalené hrdlo aj s poskakujúcim ohryzkom k mojim peťarám. „Len si poslúž. Tvoje zúbky mi určite neublížia.“

Je to blázon.

„Odstúp,“ vyhlásim, ale keď mi do nosa udrie jeho vôňa plná ľadu a jazmínu... je to akoby ten krásny, sladký a nežný kvet zamrzol, keď sa dotkol jeho pokožky, a zanechal na ňom nezmazateľnú stopu... Nedokážem sa pohnúť vzad. Vonia božsky a mne to zatemňuje úsudok.

„Lebo čo?“ Ani ním nehne.

Tvár má príliš blízko. Príliš...

Zúfalo si obzerám jeho tepnu, vidím ako mu pod pokožkou rýchlo prúdi krv a jeho slová sa mi ozývajú v bubienku, pri ktorom má nebezpečne blízko pery.

Myslela som, že za rok sa toho zmenilo dosť, aby na mňa dokázal takto vplývať.

Pochopila som, že ľudia sú od prírody dravci.

Lovili, aby prežili. Zabíjali, aby vyhrávali. Ublížovali, aby z toho mali radosť.

Z niektorých evolúcia vytvorila mierumilovné tvory, vľúdne cicavce, ktoré milujú svoj druh a vážia si život. A z tých druhých stvorila obludy, ktoré teší utrpenie iných, vyžívajú sa v bolesti a strpčovaní života svojich blízkych.

Sú to sivé postavy, ktorým sa musíte vyhnúť, ich blízkosť a čierňavá duše by vás zničila... i keď máme v povahe vrhať sa im do náručia s myšlienkou na to, že im zmeníme vnútro. Je to zlá, naozaj asi tá najhoršia myšlienka a chyba, ktorú náš citlivý druh opakuje.

Veríme, že aj monštrá majú srdcia.

Veríme, že to budeme práve my, kto im ich ukáže.

Taká zásadná a hlúpa, stále sa opakujúca chyba...

Znenávidela som ho pre city, ktoré vo mne prebúdza.

Potom som znenávidela aj sama seba, pretože som mu to dovoľila.

A moje srdce aj tak šialene búši, akoby nič z toho nepochopilo. Akoby jeho prsty pred rokom na mojom bruchu a krku zanechali zaklínadlo a vpálili mi svoj dotyk do krvi, označili si ma.

Neodhodlám sa ho uhryznúť, ale môžem ho uštipnúť...

Keď sa prstami dotknem jeho pokožky na krku, inštinktívne sa odtiahne. Je studená ako jeho osobnosť.

„Tušíš, aký si neznesiteľný?“

Narovná sa a usmeje, zjavne nadšený mojím vyhlásením. „Od jedna do desať, ako veľmi?“

Mimovoľne sa na tom zasmejem. „Chod' do pekla, Rišo.“ Zdvihnem ruku, aby som mu ukázala vulgárne gesto.

Čím skôr sa otočím, to mu však vôbec nezabráni, aby na mňa bez hanby zakričal: „Odtiaľ ma už vyhnali, Lienočka.“

„Odporný, bezcitný ryšavec! Ešte si myslí, že je aj vtipný! Arogantný somár! Pchá.“ Vyžením zo seba pár expresívnych slov, ktoré v slovenčine poznám, dúfajúc, že steny sú tu tenké a započuje ich.

Nahnevane otvorím dvere na toaletách. Pred očami mám svetlo-vlasé dievča, ku ktorému mal Rišo na parkete tak blízko, že jej zvieral bok a takmer olizoval krk. Vzkybí vo mne hnev, a keď odhalenými prstami v sandáloch zavadím o dvere, impulzívne do nich kopnem, až sa s rachotom zatvoria a takmer vyletia z pántov.

Som mierumilovný človek, ale Rišova blízkosť vo mne prebúdza zviera. Predstava, že s ňou tancoval, hoci dobre viem, že *nikdy s nikým* netancuje, je zarážajúca.

„Lena,“ zašepká dievča, akoby ma dobre poznala.

On jej o mne niečo povedal?!

„Ruža pre tanec s tebou stratila trne... zaujímavé,“ nemôžem pred ňou vysloviť Rišovo meno bez toho, aby ma môj hlas prezradil. „Neurazím sa len preto, čo tým zamýšľal, inak...“ zaškerím sa, sama netuším, čo som tým vlastne chcela povedať.

Inak ho naozaj uhryznem?

Uhryznem ju?

Lena! Spamätaj sa!

„Inak?“ prehovorí naoko bezstarostne.

Mávnem nad tým rukou. „Odkiaľ sa s Titanom poznáte? Nezvykne si sem volať slovenské *kamošky*.“

„A vy?“

„Dobrá otázka.“

Zasmeje sa. „Tak mi odpovedz.“

„Spýtaj sa toho, komu ohrievaš posteľ,“ nekrotím svoje slová a skôr než jej prezradím ďalšie myšlienky, radšej odídem. Nielen

z toaliet, ale aj z baru. V žiadnom prípade sa nevrátim späť. Netúžim vidieť, ako sa moje kamarátky vešajú na Rišových spoločníkov, ani ako sa on bude usmievať na krásku, ktorú som práve stretla. Radšej si zavolám taxík a v posteli si dočítam knihu.

Je to oveľa bezpečnejšie, a neprebúda to vo mne žiadne skryté, hanlivé vlastnosti...

Ledva vkročím do kuchyne a už mi žalúdok skrúti obavy.

Otcova tvár pri raňajkách je pevná a neústupná. Prstami rytmicky klepe o kuchynskú dosku a spôsobuje, že sa mi srdce rozbúcha rýchlejšie.

Agáta pred neho položí tanier s raňajkami a skôr ako ju vyzve pohľadom, odkráča preč. Za tie dlhé roky, čo sa stará o našu domácnosť namiesto mamy, si už zvykla na všetky otcove znamenia a nálady.

„Znova si sa včera stretla s Tomanovou bandou? Povedal som ti, že to pre teba nie sú vhodní priatelia.“

Otec vie, že som strávila minulé leto na Floride s priateľmi Timoteja Tomana alias Titana, ktorého pozná možno lepšie ako ja. Vie, že by mi nikto z nich neublížil, pretože si uvedomujú, čo by to znamenalo. Ale aj tak ich neznáša...

Pretože vyrastali tam, kde mama? Pretože hovoria po slovensky? Pretože nenávidí všetko, čo mu ju pripomína?

Zjavne všetko dokopy.

Zahryznem si do jazyka. Neodvážim sa otcovi odporovať, rovnako ako Agáta. „Stretla som ich náhodou. Ani sme sa nerozprávali. Išla som hneď domov, oci.“

Prikývne. Viem, že to vie. Šplhúňov, ktorí sa radi pchajú do zadku, je v každej sfére plno. Ak ste generálnym manažérom úspešného hokejového tímu NHL, každý hráč rád využije možnosť votrieť sa vám do pozornosti.

Aj cezo mňa. A bonzovanie.

Získať si mužovu pozornosť prostredníctvom jeho jedinej dcéry je zaručená voľba.

„Myslím, že si sa už poučila, o čo tým chlapom ide. Nemusím ti tu znova robiť prednášku,“ veľavravne sa na mňa zahľadí a napraví si štýlové okružle okuliare, ktoré mu sklízli na nose.

Bože, ochraňuj ma! Posledné, čo mi dnes chýba, je otcova prednáška o sexe a kondómoch.

„Vieš, ako skončila Ester.“

Viem viac ako dosť. Prekrižim si ruky na hrudi a snažím sa zniet čo najviac znudene. „Pochopila som, oci,“ povzdychnem si a nasadím si na tvár úsmev. „Dnes k nám príde, chceme si ísť nakúpiť nejaké veci na tú poznávačku.“

„Akú poznávačku?“

„Do Anglicka. Pôjdeme s Ester, Neilom a jeho frajerkou. Hovorila som ti to. Daroval jej to Neil za skúšky, pred mesiacom si mi to zaplatil, pamätáš?“

„Kedy to je?“

„O trinásť dní, neviem sa dočkať, oci. Máme naplánovaný každý deň.“

Nadšene vytiahnem telefón a začnem sa preklikávať k fotkám do galérie. „Prvý deň navštívime Stonehenge. Londýn si necháme na záver, na ten sa teším, samozrejme, najviac, ale,“ ukážem mu všetkých päťdesiat fotiek zaujímavostí, ktoré sa oplatí v Anglicku vidieť. Odrecitujem mu tú básničku už po piatykrát za posledné dva mesiace. Otec ma vníma len letmo, tvári sa, že ho to zaujíma, ale myšlienkami je úplne inde. Nevadí mi to. Podsúvam mu to pekne po kúskoch. Verím, že v hlave sa mu pomaly usádza fakt, že som si zamilovala Anglicko, jeho kráľovskú rodinu, pamiatky a po ničom netúžim viac, ako tam ísť.

Celé tri mesiace mám na tapete Big Ben, v televíznej histórii otec ľahko narazí na anglické stanice a na dokumenty o kráľovskej rodine. V izbe mám obliečky s anglickým motívom.

Otec si zjavne myslí, že je to iba môj ďalší výstrelok, a ja ho v tom s radosťou nechávam.

„Dobre,“ odsunie mi ruku s mobilom. „Pripomeň mi to v týždeň, keď pôjdete.“

„Jasné, oci,“ pobožkám ho na líce a vyberiem sa do svojej izby.

Keď sa zvalím do obliečok, mám chuť vyhodiť ich von oknom. Za tie mesiace predstierania viem o Anglicku viac ako o krajine, ktorú sa chystám naozaj navštíviť. Bojím sa, že otec by bol schopný sledovať moju históriu na mobile, objavil by ju tam a všetko by ukončil.

Ester je ale partáčka. Za peniaze, ktoré som si našetrila z brigády, mi kúpila letenky, keďže tie otcove som musela naozaj minúť na Anglicko.

Siahnem pod matrac a pritisnem si k srdcu mamine letné šaty.

Už iba trinásť dní.

3

Rišo

Nejde o meno, ale o titul

„Je to zlé, ale dostane sa z toho,“ Timotej na druhom konci sveta žobroní v telefóne o pár pozitívnych slov. Len včera som mu zháňal čo najskorší let zo Chicaga domov na Slovensko a vyparil sa ako víchor. Zjavne mu chýbam až priveľmi, keď mi telefonuje ako prvému.

„Samozrejme, že sa z toho dostane. Si tam, to je hlavné, buď v pohode.“ Nikdy som nepatril k ľuďom, u ktorých by ste hľadali útechu a povzbudivé slová, tobôž pohladenie. Ale Timotej bol na pokraji zúfalstva zatiaľ iba raz, pre tú istú ženu ako dnes, preto sa snažím, ako viem.

„Nemal som ju nechať ísť domov samu,“ aj napriek diaľke počujem v jeho hlase smútok. Satelity a internetové pripojenie fungujú pridobre. Okolo očí má tmavé kruhy a stavím sa, že v noci plakal, aj keď by to nikdy nepriznal. Vytiahnem to naňho inokedy. Nie som až taká sviňa, aby som sa mu teraz posmieval.

„Správal si sa ako idiot. Mal som ti vtedy jednu vraziť, možno by to bolo pomohlo.“ Niežeby sa teraz správal ako menší blázon, ale aspoň si priznal to, čo som ja vedel už pred siedmimi rokmi. Lili mu zaplnila celé srdce, a keď sa ju pokúšal nenávidieť, potrhla si ho.

Nedávno som mal tú česť ju spoznať a musím priznať, že som si ju oblúbil. A to sa mi vážne nedeje často. Ale kto by ju nezbožňoval, keď pripravila tie najlepšie buchty na pare? A s domácim džemom! „Musí sa prebrať, ešte stále mi dlhuje bryndzové halušky. Pošepkaj jej to.“

Na strnulej tvári sa objaví mierny úsmev. „Presne pre toto ťa mám rád.“

Titan je ožratý. Zaručene. Opil sa láskou, takto svojho priateľa ne-
spoznávam. „Fajn, ozvi sa mi neskôr.“ Pochybovačne sa naňho uškr-
niem a radšej náš hovor skončím skôr, akoby na mňa vychrlil ďalšie
vyznanie.

Ďalší dvaja priatelia, ktorých mám na *prázdninách*, sa práve roz-
korčuľovávajú v hale klubu.

Oblečiem si na seba dres s číslom 15, ktorý sa so mnou vlečie od
juniorke, a ticho ďakujem Bohu, že mi na drese svieti iba priezvisko
Dej, po otcovi. Keď ma ľudia volajú krstným menom, nie je mi to
po vôli.

Chcem byť iba Rišo. Len Dej. Nič medzi tým.

Tribúny sú prázdne.

Od kupoly štadióna sa hlasno odrážajú ich výstrely na bránu a pár
trafených tyčiek, ktoré majú v tejto prázdnote úplne iný zvuk.

Sezóna sa skončila a ja dúfam, že ak dostanem šancu v prípravnom
kempe, vrátim sa do inej, väčšej haly.

Do hlavnej zostavy a tímu.

Pretože, úprimne, ak sa mi v ňom túto sezónu nepodari udržať, je
dosť pravdepodobné, že to so zámorím vzdám.

Milujem hokej a už od ôsmich rokov som nesníval o ničom inom
ako o hraní v NHL. Po boku mien, ktoré ma formovali a boli mojimi
vzormi, aj proti nim.

Ale je niečo, čo milujem ešte viac... napríklad priateľov, ktorých mi
tento vášnivý šport dal. Rodičov, vďaka ktorým a pre ktorých hrám.

Môj svet už dávno nie je iba o hokeji. Nedefinuje ma. V istej chvíli
som pochopil, že sú veci, pre ktoré by som sa ho dokázal vzdať, a to
zmenilo môj pohľad na tento hráčsky svet aj na seba.

Môžeme hokej milovať a nedať mu sto percent zo seba. Môžem mať aj iný život.

I keď niekedy by som si priať, aby našou jedinou starosťou bol strelený gól. Nie údery pod pás od života.

Vykorčuľujem k dvom bláznom uprostred ľadovej plochy.

Sú pre mňa rovnako dôležití ako rodina, naozaj nás spája viac ako iba priateľstvo a pubertálne alkoholové opojenia... No tiež som iba človek a mám jedny nervy, preto sa nemôžem dočkať, keď sa nám začne sezóna a oni konečne zmiznú za oceán. Tri týždne v ich spoločnosti sú viac ako dosť, s problémami a starosťami, ktoré každý z nás má, je to hotový bláziniec. Závažná na psychiku aj pre psychiatra.

Adrián aj Denis sa hádajú pred bránou. Letná prestávka v sezóne je pre nich pridlhá pauza od tohto športu.

„Tak ako? Tito si konečne priznal, že je až po uši v sračkách?“ Denis sa zatvári ľútostivo.

„Vyzerá to, že Lili bude v pohode, takže aj Tito.“

„Je až po uši zamilovaný,“ Adovi evidentne odľahne a svoju odpoveď smeruje na prostorekého Denisa, ktorému spod prilby trčia čierne vlasy. S Adom sú si podobní asi ako anjel s čertom, nielen výzorom, ale aj povahou.

„Veď vravím,“ skonštatuje.

„Len ty môžeš lásku prirovnávať k sračke,“ nedám sa.

„Buď lietaš na hajzel, alebo cez pol sveta a končí sa to rovnako. Väčšinou si naložíš do gatii.“

Prevrátim nad ním oči. Mám vážny strach, že sa s Adriánom raz zabijú. Nechcem prísť ani o jedného z nich, ale keby som si mohol vybrať...

„Mohli by sme hrať? Alebo sa chcete znova hádať, kto má väčšieho?“

„Rišo má rozhodne väčšieho, ale iba keď je nablízku Lena. Inak sa mu nepostaví.“

Narazím ho na mantinel, debila. „Hlavne, že tebe stojí pri každej.“

Denis mykne plecami, jasné, že to nevyvráti, poznáme pravdu. Vážne pozrie na Adriána. „Dúfam, že ty si ho aspoň honíš, Aďo, inak by si z takej dlhej pauzy mohol mať vážne následky.“

„Ak nie, ponúkneš sa mu ty? Vyhoniš mu?“ ozvem sa s potlačeným úsmevom. Príliš dobre si spomínam, ako Aďo v letnom kempe ešte v pätnástke lapil dvoch kliešťov do slabín. Denis mal hlavu v jeho rozkroku a vyberal mu ich, práve keď do izby vošli ostatní chalani. Pár rokov si z neho uťahovali a volali ho *honič*...

„Urobím pre vás všetko, to viete, ale honiť vám vtáky naozaj nebudem!“ Denis sa zatvári znechutene.

Nedokážem zadržať smiech. „Radšej mu nastavíš riť?“

Denis mi štuchne hokejkou do zadku. „Hej, ale tvoju.“

„Ak ma neklepne z môjho úbohého života, tak z vašich múdrych rečí raz určite,“ vyhlási cez zovreté zuby Adrián a všetky čierne puky popadajú na ľad jeho zásluhou.

Denis sa sústreďí na svoju hokejku a sklapne.

Hokej je to jediné, čo v našich posratých životoch dáva zmysel. A tak hráme, hráme a hráme. Pretože čo by sme robili, ak by sme prestali? Bez motivácie a snov, bez vášne... To by sa žilo naozaj veľmi ťažko.

Adrián je od minulého roka až po uši v naozajstných sračkách. Dokonalo sa o to postarala Lenina kamoška Ester a posrala mu život. Po rozbehnutej kariére vo floridskom áčku bude rád, ak si túto sezónu zahrá na Slovensku. Ale všetci sa tešíme aj z tejto šance, vieme, že potrebuje hrať, kdekoľvek a akokoľvek. Pretože inak by namiesto hokejky vzal lano a nie preto, aby držal opraty.

Denis so svojou zatrpknutou, temnou povahou a zbrklosťou stále nevie zotrvať dlhšie v jednom tíme, na jednom mieste a niekedy ani v jednom svete.

Timotejovi to v NHL sype aj za nás všetkých, hoci jeho osobný život bol doteraz chladný a fádny ako ľadová plocha.

Ja som iba krok od toho, aby som v najlepšej lige sveta konečne odohral viac ako desiatku zápasov za sezónu.

Stačí poriadne natiahnuť ruku a chytiť sa šance. Už o šesť týždňov, keď sa začnú prípravné zápasy.

Kiežby to bolo také jednoduché, stačilo odohrať výborný hokej a hlavou mi neprúdili iné myšlienky. Kiežby mi už týždeň od nášho posledného stretnutia úplne nehrabalo a pri každom pohľade na otravné lienky ma nechytal záchvat zúrivosti.

Už dávno som prišiel na to, že väčšina ľudí nemá chrbtovú kosť. Charakter a svedomie okolo nich prešlo okľukou. Niekedy sa naše sny a ciele, nech sú akékoľvek, splnia, iba ak podkopeme tie druhé.

Mám svoj charakter aj svedomie.

Vždy hovorím, čo cítim, a ľudí okolo mňa nezavádzam. Ak im ublížim, určite to nie je schválne.

Ale...

Príchut' pomsty je príliš sladká, a keď sa mi rozlieva po jazyku, zdroguje ma.

Odkrýva vo mne monštrum, ktorému je srdečne jedno, čo to bude stáť, kým sa dostane k svojej koristi.

4

Lena

Odvaha vyhráva

„Si si istá?“ Ester ma chytí za plecía a pevne mi ich stisne. „Budeš na to sama. Keby som tak mohla ísť s tebou.“ Objemné vlasy farby kukuričných klasov sa jej uvoľnia z vrkoča. Obtrú sa o jazvu nad spánkom a mňa opäť zasiahne pocit, že to ja by som sa mala báť o ňu.

„Som si viac ako istá, zvládnem to.“

Našťastie je otec príliš zaneprázdnený, aby nás odprevadil na letisko. A tak sa poľahky môžem presunúť z letu do Anglicka na ten o čosi vzdialenejší. Spoliehala som sa na jeho vyťaženosť.

„Budeš sa mi hlásiť každý deň. Ak nie, všetkých zalarmujem!“

Mala som v pláne povedať jej to isté, hoci ju bude sprevádzať brat. O to viac sa bojím slov, ktoré jej za tých niekoľko dní stihne nahučať do hlavy. Ale nemám na výber, toto je najlepšia príležitosť, ako sa dostať tam, kam chcem. „Aj ty mne. Píš mi. Ak mi bude otec volať, musím všetko vedieť. Nezabudnite mi poslať vaše fotky, vložím tam seba.“

Moja najlepšia kamarátka iba prevráti oči. „Keď na to tvoj otec príde, zakáže nám priateliť sa. Navždy.“

„Nepríde.“ Nemôže na to prísť.

Poriadne ju objímam a jej vlasy ma poštekli na tvári.

„Dávaj si pozor, prosím.“ Stisne ma ešte silnejšie, akoby zo mňa išla vytlačiť orgány.

„Aj ty.“ Rozlúčim sa s ňou, i keď si vôbec nie som istá, či obe robíme dobre. Možno keby Ester vedela, čo pred ňou tajíme, nechcela by byť mojou priateľkou aj bez toho, aby nám to zakázal môj otec.

Ale niekedy si musíme vybrať medzi zlom a menším zlom.

Vlečiem za sebou po chicagskom letisku kufor naplnený vecami po mame. Sú to krásne, farebné veci plné ornamentov, ktoré by som sa doma nikdy neodvážila si obliecť. Určite nie pred otcom, ktorý by asi dostal infarkt.

Každý krok, ktorým sa blížim k svojmu sedadlu v lietadle, stupeňuje moju nervozitu. Cítim, ako mi pri kontrole dokladov trpnu ruky a ako ťažko sa mi z odletovej haly kráča k lietadlu.

Nemám strach z lietania, ale zo smeru, ktorým nás to zaveje.

Netuším, či o mne niekto z maminej rodiny niečo vie, alebo či ich vôbec zaujímam. Možno ma vyhodia a ja strávim dva týždne potulkami po prírode.

No aj keby.

Uhasí to moju potrebu nájsť posledné zvyšky maminho života a pozliepať ich do uceleného obrazu.

Nejde o moje korene ani o lásku, ktorú by som mohla cítiť k cudzej krajine. Ide iba o mamu.

O dobro a nehu, ktorú vyžarovala, o vieru, do ktorej ma zaviedla. O život, ktorý mala a tak veľmi milovala.

Chcem byť opäť len chvíľu tam, kde bola ona, aby som mohla byť s ňou.

Usadím sa na sedadlo a snažím sa začítať do e-knihy, ktorú som si kúpila. Pochopila som, že takto sa vzdelávam nielen v jazyku a slovnej zásobe, ale aj vo zvykoch a miestach. Pretože čo mi o krajine povie viac ako slová v knihách od ľudí, ktorí tam žijú?

Skôr ako lietadlo vystúpi do výšin a zaľahne mi v ušiach, začujem známy hlas. Nedobrovoľne zdvihnem hlavu od čítačky a v uličke sa objavia hrdzavé vlasy a úsmev s pekelnými jamkami.

Sníva sa mi. Určite sa mi sníva... nočná mora.

Pôsobivý zadok sa usadí vo vedľajšej uličke iba o jedno sedadlo vpredu.

Snažím sa nedýchať a nehýbať, aby som ostala neviditeľná. Nepodarí sa mi to.

Keď natočí tvár mojím smerom, jamky sa mu ešte prehĺbia a v očiach mu preblesne údiv. „Aké krásne prekvapenie.“

Vulgárne gestá sa do lietadla nehodia, tobôž nie, ak vedľa mňa sedí jedna staršia pani. No usmiať sa môžem. Tým najkrajším iroanickým úškrnom, akého som schopná.

Pozorujem ho celé dlhé hodiny, ktoré bdiem. Všímam si každý sval na jeho krku, ktorý sa mu pohne, keď sa strasie zo spánku. Vidím jeho obrysy zboku, tvár má pevnú a krásnu. Keď má zavreté ústa, pôsobí oveľa príťažlivejšie. Dôkladne si obzerám golier jeho košeľa. Má na ňom výšivky, príliš podobné tým, ktoré mám v kufri. Mama ich milovala a tento ryšavý blázon zjavne tiež. Ešte viac mi stisne srdce.

Nechcem, aby to bol on, kto mi ju pripomína.

Neotočí sa na mňa ani raz. Keď sa postaví, venuje mi iba chabý, otrávený úsmev.

A predsa keď vystúpime, pristúpi ku mne.

„Chystáš sa tu nájsť svoje stratené ja alebo lásku svojho života?“

„Do toho ťa nič,“ odovzdane čakám na kufor, s ktorým ihneď odkráčam na toaletu.

Keď si teraz z kufra vyberiem mamine šaty, cítim sa zvláštne. Nie len preto, že mi dokonale sedia a pripomínajú mi jej jemnosť a krásu, ale aj pre fakt, že ma takto uvidí Rišo.

Nie sú to žiadne kožené či čierne odhaľujúce kúsky, v ktorých ma už videl.

Je dosť všímavý na to, aby nevidel iba to, že som sa prezliekla, ale aj to, aký hlboký význam za tým skrývam. A ja nechcem, aby vedel, čo to pre mňa znamená. Preto si prajem, aby tam nebol, keď sa vrátim, ale Boh moje prosby nevyslyší.

Rišo síce nestojí pri kufroch, ale je pri východe a aj keby som veľmi chcela, nedá sa prehliadnuť ani obísť.

Obama rukami sa ležérne opiera o kufor a upiera zelený pohľad rovno na moje telo. On hľadá iba na mňa, ale mne neujde, koľko žien si obzerá jeho. Čudovala by som sa, ak by nie.

„Vyzeráš ako Červená Čiapočka,“ skriví pery a následne sa lišiaci ky usmeje. „Mám byť tvoj zlý vlk?“

Šaty majú krvavočervenú farbu a sú posiate stovkami bielych bodiek. Pod bedrami sú prestrihnuté do volánovej sukne končiacej sa nad kolenami. Majú krátke nazberané rukávy, ale najvýraznejšia časť je na hrudníku, kde je uprostred bielo-červená, dobre utiahnutá šnurovačka, z oboch strán obklopená krásnou kvetinovou výšivkou.

Zastanem iba jeden krok od neho. „Ó, áno, prosím, chcem ťa hodiť do studne.“

„Stavím sa, že by si po mňa na druhý deň skočila, chýbal by som ti. Okrem toho, pomýlila si si rozprávku.“

Dopekla, kto sa v tom má vyznať?! „Dúfam, že sa už neuvidíme, maj sa, Riško.“ Prejdem okolo neho ďalej a dostanem sa na čerstvých vzduch.

V telefóne mám adresu na maminu najbližšiu rodinu. Bývajú však takmer päťsto kilometrov odtiaľto na východ a ja sa tam potrebujem dostať. V Esterinom počítači som si pohľadala vlaky aj spoje z letiska, no lietadlo malo meškanie a teraz je už sedem hodín večer. Slnko pomaly zapadá a neviem, či mám dosť odvahy cestovať v noci, alebo radšej prenocujem v hlavnom meste.

Matne pozorujem, ako okolo mňa prejde Rišo. Sebavedomo kráča a vzdáva sa mi, zatiaľ čo s niekým telefonuje.

Rozhodnem sa nepremeškať ani chvíľu a nakloním sa k taxikárovi s jasnou prosbou. Čas je príliš vzácny, nechcem ho strácať.

Na mojom pleci sa objaví mužná ruka, ktorá ma prinúti otočiť sa.

„Vari nemieniš cestovať sama v noci... vlakom... v týchto šatách?“ nahnevane na mňa zavrčí Rišo a pevne ma drží za plece.

„Čo je zlé na mojich šatách?“ vymaním sa z jeho chladného stisku.

Odfrkne si a do telefónu zahlási: „Zavolám ti o päť minút.“

Zloží, no neprestáva na mňa hrozivo civieť. Taxikára mi zatiaľ uchmatne iná slečna. „Kam potrebuješ ísť?“

Oboma rukami chytám kufor. Aký zmysel by malo povedať mu to?

Privrie oči a potom si nahlas dvakrát povzdychne, akoby sa potreboval upokojiť. „Mám tu auto, idem na druhý koniec republiky. Takže nech ideš kamkoľvek, mám to po ceste, zaveziem ťa.“

Zistenie, že ideme tým istým smerom, ma už ani neprekvapí. „Nesadnem si k tebe do auta.“

„Výborne,“ potiahne ma za lakeť.

„Čo to robíš?“ zapištím, no nebránim sa a kráčam za ním. Nechcem si odrieť topánky ani sa potknúť a rozbiť si nos, keďže mi nie je ochotný prispôbiť svoj krok.

„Zavriem ťa do kufru. Takto budeme spokojní obaja.“

Kráčam vedľa neho ako jeho verný pes. Odmietam ma pustiť, aj keď sa mu snažím vymaniť.

Bez okolkov začne cestou telefonovať. „Tak o koľkej tam mám zajtra byť?“

Keď počúva odpoveď na druhej strane, díva sa na mňa.

„Potrebuješ s niečím pomôcť? ... Jasné, zariadim to... Veď vieš, že hej,“ odmlčí sa, keď si povzdychne. „A čo Lili?“

Zakľaje.

„Keby niečo, volaj. Kedykoľvek.“

Neodvážim sa k nemu zdvihnúť pohľad. Rišo neprehovorí, až kým ma nedoviedie pred auto a neotvorí kufor. Uloží doň svoju batožinu a zohne sa aj po moju.

„Mám tam hodiť aj teba alebo si si to rozmyslela?“ v jeho hlase nie je ani náznak úsmevu.

Bez odpovede sa vyberiem dopredu.

Mlčíme a Rišo so zjavným napätím zviaza volant. Ozve sa, až keď sa nám mesto stratí z dohľadu. „Kam ideš?“

Zahryznem si do pery. Musím mu to povedať. „Humenné.“

Otočí sa na mňa s neveriacim pohľadom. Chvíľu napäto dýcha, potom sa však kruto zasmieja a odvráti. „Potulovať sa v noci po stanicach je veľmi nerozumné. Pokojne ťa mohol niekto znásilniť alebo...“ nedopovie a nesúhlasne pokrúti hlavou.

Strasie ma. „Nič by sa mi nestalo.“

„Iste,“ vyhlási ironicky.

„Tebe je to aj tak jedno,“ vykláza mi z pier skôr, ako to stihnem zastaviť.

„Máš pravdu, je mi to jedno,“ odpovie odmerane a ani sa na mňa nepozrie.

Nečakane ma to zabolí.

„Ale tvojmu otcovi by určite nebolo jedno, ak by som ťa obišiel a niečo sa ti stalo.“

Zahľadím sa von oknom. Vždy ide iba o otca. Nikdy nie o mňa...

Musela som zaspáť, pretože keď mi do lona dopadne bageta, vystrašene podskočím na mieste.

Zmätene sa poobzerám, okolo nás sa rozhostila noc. Rišo sa prechádza popri aute, zamyslene hľadá na oblohu a prežúva.

„Kde sme?“ Pohmýrim sa na sedadle a vystúpim do noci. Vonku je chladno, ihneď sa pokúsim zahriať rukami a upútam na seba jeho pozornosť.

„V polovici, pochybujem, že to tu poznáš,“ pozorne sa mi zahľadí na pery.

Odkaše si, keď zbadá, že som ho prichytila. „Chrápeš.“

Priškrtené sa zasmiejem. „Určite nechrápem.“

„Ale áno, ako drevorubač, prehlušila si aj rádio.“

Zažením červeň, ktorá mi vystúpila na líca. „Majú tam záchod?“ pozriem na odpočívadlo, pri ktorom stojíme.

Zahryzne si do bagety a odpovie mi až potom, čo dožuje. „Nie, musíš sa vycikať tu,“ ukáže na blízky krík. „My záchody nepoužívame. Namiesto toaletáku máme lopúchové listy.“

Prevrátim nad ním oči.

„Musím na noc ostať v Poprade, ráno mám povinnosti. Humenné je ešte ďalej. Môžeš ostať so mnou a odveziem ťa tam zajtra poň obede.“

Nechcem od neho žiadnu láskavosť, ale aj keby ma dnes v noci odviezol rovno do Humenného, čo by som urobila? Zaklopala maminej sesternici v noci na dvere?!

„Dobre.“ Vyberiem sa teda dovnútra benzínky.

Kým dorazíme na miesto, je pol tretej v noci. Znova som zaspala, cesta lietadlom a stres ma unavili viac, ako dokážem priznať.

V aute je tma, a keď chcem otvoriť dvere, sú zamknuté. Nemôžem uveriť tomu, že ma bez okolkov zamkol v aute... a odišiel.

V duchu zanádam. Ten chlap je nevyspytateľný. A k tomu blázon. Prečo ma nezobudil?

Stojíme na parkovisku pred bytovým domom. Vzduch v aute sa začína ochladzovať a po Rišovi ani o päť minút nie je ani stopy.

Našťastie mám v telefóne jeho rok staré číslo. Môžem iba dúfať, že ho používa aj na Slovensku.

„Áno?“ ozve sa sladko, akoby sa nechumelilo.

Zhlboka sa nadýchnem, aby som sa upokojila a nekričala. „Zbláznil si sa? Kde si?“

Do ucha mi prenikne zvonivý smiech. „Vyľakala si sa, že ma uniesli?“

Koľko rokov basy dostanem v tejto krajine za vraždu?!

„Príď mi otvoriť!“

Okno na druhom poschodí rovno predou mnou sa otvorí a vykukne z neho ryšavá hlava. Auto zabliká a ja okamžite otvorím dvere a vystúpim.

Len čo ich zavriem, auto zase blikne svetlami a zamkne sa.

„Poď hore, druhé poschodie, dvere vľavo,“ s úsmevom mi zamáva cez okno a zavrie ho.

Emócie vo mne vrú, keď kráčam hore schodmi. Mám neovládateľnú chuť zaškrtiť ho.

Ľavé dvere sú zatvorené a musím na ne uprostred noci zaklopať, hoci vie, že za nimi stojím a pravdepodobne ma pozoruje cez priehľad. Jeden deň s týmto arogantným chlapom a prídem o všetky nervy.

„Ahoj,“ otvorí mi cudzí muž a odstúpi od dverí. „Poď dovnútra.“ Hanblivo ho pozdravím a skryjem svoj nahnevaný výraz.

„Vlado,“ podáva mi ruku. „Kristián je v obývačke.“

Samozrejme, viem, ako sa Rišo v skutočnosti volá, zo štatistických tabuliek otcovho klubu poznám aj jeho miery, ale nikdy som nepočula, že by ho niekto z jeho priateľov volal po mene, nie prezývku. Nikdy som ho tak neoslovila ani ja.

Stačí jeden pohľad a každému je jasné, prečo mu tá prezývka prischla aj mimo šatne.

„Chcel som ho odhovoriť od toho, aby ťa tam nechal, ale poznáš ho,“ ospravedlňujúco pokrčí plecami.

Nedá sa mu dohovoriť. „Nevadí.“

Kráčam za ním po malom byte, až nájdeme Riša pohodlne usaďdeného na pohovke, ako hľadá rovno na nás.

„Čítte sa ako doma,“ Vlado sa na mňa usmeje. „O siedmej idem do práce, hodte mi kľúče do schránky. Dobrú noc,“ otvorí dvere vedľa pohovky a zavrie ich za sebou.

Rišo namiesto poďakovania iba prikývne a civie na mňa. „Zem alebo auto?“ podíde ku mne dvoma veľkými krokmi. Džentlmena v sebe nezaprie.

„Gauč.“

Nespokojne si odfrkne a pohľad mu sklzáne z mojej tváre do výstrihu šiat.

Načiahne sa za šnurovačkou uprostred a chytí sa bielej šnúrkou uloženej v mojom výstrihu. Bruškom jedného prsta sa dotkne mojej nahej pokožky, potom jeden koniec uchopí do prstov a mierne potiahne.

Pulz sa mi zrýchli a hrudník sa dvíha túžobnejšie, akoby som mu sama ponúkala svoju pokožku.

Ak by použil väčšiu silu, rozviazal by mi to, ale jeho dotyk je opatrný a jemný. Lahko prejde po línii šiat nad mojím prsníkom a palchom sklzáne na horúci krk. Pomaly ním zájde až na moju bradu.

Rozochveje mi to žalúdok. Nie som schopná sa nadýchnuť ani odtiahnuť. Zabúdam, že ma ešte pred chvíľou zamkol v aute.

„Presne tak! Ti tiekla slina, keď si chrápala. Pokús sa teraz byť ticho, potrebujem sa vyspať,“ odtiahne sa a v lícach sa mu objavia jamky.

Stojím na mieste, akoby ma tam prilepil sekundovým lepidlom. Chcem si namýšľať, že necíti, čo mi spôsobuje jeho dotyk a ako naňho reaguje moje telo... Pravdepodobne je však opak pravdou a on sa naschvál vyžíva v dráždení ma.

Na gauč mi hodí paplón a on si na zemi rozprestrie deku. Malá výhra.

Až teraz si uvedomím, že sa prezliekol a vlasy má ešte vlhké. Zjavne som v aute spala dlhšie, ako som si myslela.

Všímne si, že ho pozorujem. „Pokojne sa osprchuj aj ty,“ kývne hlavou na môj kufor na chodbe. „Určite to potrebuješ.“

Zhlboka sa nadýchnem a pokúsim sa odlepiť nohy od podlahy.

Už iba pár hodín a viac ho neuvidím. Toľko s ním hádam prežijem... Bez toho, aby som ublížila jemu alebo sebe.